SORIN CERIN

Contemplare

SORIN CERIN

CONTEMPLARE

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1479136339

ISBN-10:
1479136336

1. Tăcerea este cel mai adânc strigăt al inimii.

2. Nu există tăcere mai mare decât în iubirea care nu-şi poate striga neliniştea.

3. Alături de moarte înțelegem că tăcerea este cel mai mare strigăt al vieții noastre.

4. Dorul de tine înseamnă strigătul sângelui sentimentelor mele care tace strigându-şi neputința propriei sale clipe infinite.

5. Ne-am născut în lumea unde tăcerea strigă cel mai tare.

6. Nu există adevăr mai mare decât tăcerea în această lume unde domneşte compromisul.

7. Fără tăcerea inimii tale aş fi un mort la fel de viu precum este tăcerea în ochii lumii care nu-şi iartă niciodată propriul destin.

8. Ce fel de tăcere este moartea?

9. Încotro aş putea înțelege tăcerea Lui Dumnezeu când îl întreb de ce ne-a lăsat păcatul originar?

10. Un Dumnezeu care nu tace este un Dumnezeu care nu are prestanță şi nici putere asupra omului.

11. Care linişte este mai tăcută decât neliniştea morții?

12. În ce spațiu poate să tacă ceasul zâmbetului iubirii noastre pentru totdeauna?

13. Teama este o tăcere a cunoaşterii.

14. Limita dintre viață şi moarte se numeşte tăcere.

15. Adevărul este apogeul tăcerii dintre bine şi rău.

16. Fără tăcere libertatea ar deveni defunctul existenței.

17. Binele este tăcerea răului, precum a binelui, răul.

18. Nu există final fără tăcere precum început fără strigăt.

19. Câtă tăcere poate cuprinde îmbrățişarea adevărului din fața morții?

20. Suntem născuți pentru a înțelege tăcerea deplină a Păcatului Originar.

21. Ce altceva decât tăcere, poate rămâne din țărâna unor ochi care o viață întreagă n-au înțeles adevăratul sens al iubirii?

22. De câtă tăcere am avea nevoie să putem muri pentru a învăța adevăratul sens al morții?

23. Liniştea devine tăcere doar când nu mai are nimic de spus propriului ei strigăt de durere.

24. Fericirea este inima tăcerii a cărei suferință nu mai poate striga.

25. Libertatea este balanța tăcerilor asurzitoare din noi.

26. Principala patimă a speranței rămâne neînțelesul propriei sale tăceri când vine vorba să se împlinească.

27. A numărat cineva vreodată de câte ori a tăcut Dumnezeu după Cuvântul care ne-a creat tributari păcatului?

28. Să lăsăm tăcerea să strige iubirea din catedrala eternităţii unui sărut.

29. De câtă tăcere ar avea nevoie adevărata fericire în această lume?

30. Suntem plini de iluzii fiindcă nu ştim să tăcem, murind cu fiecare clipă câte puţin.

31. Nu poţi să exişti fericit fără să-ţi desăvârşeşti propria ta tăcere.

32. Limita dintre lumină şi tăcere se numeşte compromisul iluziei vieţii faţă de moarte.

33. Nu poţi striga îndeajuns de tare fără să taci.

34. Marea fericire izvorăşte din durerea tăcerii.

35. Sunt o iluzie pentru care tăcerea devine izvorul fericirii iar infernul, poarta spre paradis.

36. Nu poți încerca viața fără să-i scrutezi tăcerea durerii surde a adevărului care nu va fi cunoscut niciodată şi se numeşte, existență.

37. Cât de departe e tăcerea care-şi strigă lacrima iubirii de frigul cuvintelor noastre?

38. Cine nu aude tăcerea sfâşietoare a stelelor pe bolta inimii sale nu s-a născut pentru a iubi.

39. Nu există război şi pace fără tăcere.

40. Prin tăcere sufletul îşi regăseşte propriul strigăt.

41. Atunci când cuvintele tac pot în sfârşit să vorbească.

42. Doar tăcerea te poate învăța să spui nu atunci când vrei să afirmi ceva din toată inima ta.

43. Viața oricât de tumultoasă ar fi este o mare tăcere iar moartea un mare strigăt în fața vieții.

44. Fiecare pas făcut în iubire oricât de mult ar striga tot în tăcere se va înveşmânta.

45. Nu există adevăr mai mare al acestei lumi decât să înțelegi tăcerea care vuieşte în valurile vieții care se sparg de stâncile propriului nostru destin în vâltoarea deşertăciunii.

46. Cine ar muri vreodată pentru tăcere, chiar dacă aceasta ar valora cel mai mult în lumea deşertăciunii?

47. Rațiunea este măsura tăcerii.

48. Tăcerea ochilor plânşi din eternitatea clipei iubirii noastre este balada soarelui care şi-a pierdut propria sa lună pentru totdeauna.

49. Pe țărmul tăcerii să nu calci niciodată strâmb dacă vrei vreodată să te regăseşti pe tine.

50. Mă închin tăcerii care poate să mă cuprindă în brațele adevărului pierdut despre lumea din mine față de care sunt un străin adeseori.

51. Câtă eternitate poate cuprinde iubirea ta încremenită în gândurile mele?

52. Suntem singuri în fața eternității indiferent de clipele care ne ruginesc sufletul.

53. Te ador eternitate fiindcă mă înveți să mor mai repede decât ar fi făcut-o Dumnezeu în creația Lui.

54. Câtă eternitate putem bea înaintea morții?

55. Eternitatea este limita desfrâului Lui Dumnezeu.

56. Prin eternitate devenim încătuşați de voință.

57. Nu există eternitate fără de moarte.

58. Limita eternității este viața.

59. Fericirea este o lege prin care eternitatea poate muri.

60. Nu eternitatea poate înțelege moartea ci viața.

61. Suntem o şansă dată eternității prin viața care nu ştie să moară decât prin păcatul ei originar.

62. Fără eternitate întregul bine ar deveni un rău fals.

63. Spațiul eternității s-ar goli dacă nu am cunoaşte tortura vieții care-şi aşteaptă moartea.

64. Eternitatea este o gamă fără repetiție.

65. Dacă viața nu ar trece prin clipele putrede de păcat, moartea nu ar deveni eternă.

66. Câtă frumusețe poate să moară în brațele eternității pe care o doreşte fiecare viață.

67. Suntem singuri fiindcă există eternitate.

68. Nu există nori care să nu-şi alunge umbrele păcatului în brațele eternității.

69. Eternitatea este fiorul dorului căzut la picioarele uitării de sine.

70. Fără eternitate nu am învăța să murim niciodată.

71. Eternitatea îşi moare propria moarte devenind viață.

72. Nu există eternitate fără cunoaştere.

73. Moartea este cunoaşterea eternității.

74. Ce s-ar face amintirile fără inimile lor?

75. Cât de întunecate pot fi căile care nu privesc către orizonturile speranțelor.

76. Dumnezeu este instinctul omului de a aspira la Adevărul Absolut.

77. Nimeni nu poate fi nimeni cât există Dumnezeu.

78. Lumea este un dor amnezic uitat de Dumnezeu.

79. Tăcerea este cea mai înaltă măsură a strigătului.

80. Omul este o luptă care-şi doreşte să înfrângă fericirea la picioarele lui. De aceea rămâne nefericit.

81. Nu poţi să ştii care ciob din gândurile tale L-a văzut vreodată cu adevărat pe Dumnezeu.

82. Cine crede în zbor, în aripile gândurilor va crede şi în libertate.

83. Singurătatea este frontiera dintre om şi Dumnezeul său.

84. A fi tu însuți înseamnă înainte de toate a-ți înțelege moartea şi a-L ierta pe Dumnezeu.

85. Nu cred că poate exista o vină a cuiva în afară de vina Lui Dumnezeu.

86. Şi care piatră poate fi aruncată în păcatele noastre ale căror creator este Dumnezeul acestei lumi?

87. Nu poți să mori sărutând eternitatea buzelor marilor iubiri decât vinovat.

88. Care înțeles poate fi fără de păcat?

89. Nimeni nu poate fi alungat din casa Lui Dumnezeu care este această lume în care murim cu toții.

90. Şi de ce ar deveni amurgul viselor dimineața fără de păcate în fața Lui Dumnezeu?

91. Doamne câtă nevoie am de Tine atunci când te regăsesc ascuns în adâncurile păcatelor vieţii mele.

92. Sunt străin de mine fiindcă Dumnezeu nu a reuşit să mă înţeleagă.

93. Pe câte străzi ale acestei lumi va mai vagabonda destinul meu lăsat de Dumnezeu?

94. Doamne eşti un învingător învins de propria mea iubire pentru Tine, fiindcă am păcătuit.

95. Voi rămâne mereu pleoapa sufletului Lui Dumnezeu care doreşte să-i acopere privirea asupra păcatului etern din mine şi lumea deşertăciunii noastre, devenind credincios.

96. Care sâmbure nu-şi are grăunţa sa de păcat?

97. Care moară nu şi-a măcinat deşertăciunea în faţa ochilor Lui Dumnezeu care a înţeles

iubirea ca fără de păcat pe când noi suntem păcatul care iubeşte?

98. Lasă-mă Doamne să mor dincolo de înțelepciunea păcatului.

99. Şi câte infinite cuvinte ar mai fi reuşit să spună Dumnezeu pentru a face o lume fără de păcat? Poate că nici unul!

100. Suntem o frântură de viață pe geana obosită a morții.

101. Te rog înger al destinului meu arată-mi aripile spre eternitatea din inima Lui Dumnezeu.

102. Care astru şi-ar pierde strălucirea şi care Dumnezeu nu ar avea mereu dreptate?

103. Dumnezeu este tot ce a mai rămas adevărat din noi supus lacrimilor, ce pare să nu înțeleagă ce caută păcatul în toată această ecuație.

104. Limitele Lui Dumnezeu sunt limitele iubirii din noi.

105. Nu încerca să crezi în viață înainte de a-L întreba pe Dumnezeu de ce a lăsat moartea.

106. Care stâncă nu se va sfărâma vreodată şi care Dumnezeu va exista dincolo de noi?

107. Câte clipe s-au născut la facerea timpului care să-L înțeleagă pe Dumnezeu?

108. Timpul este pustnicul finit care-L va căuta întreaga sa viață pe Dumnezeul care nu poate muri nici măcar o clipă din el.

109. De ce aş fi eu alesul inimii tale odată ce am ales calea acestei lumi deşarte prin destin?

110. Unde există începutul eternității sau sfârşitul Lui Dumnezeu în iubire?

111. Să fiu alături de tine înseamnă să cred în mine şi în Dumnezeul iubirii noastre, ce va deveni religia luminii divine din mine.

112. Şi unde ar mai bate inima destinului tău fără iubirea mea?

113. Singurătatea ta ar fi o moarte despre care nici Dumnezeu nu ar mai şti nimic fără mine.

114. Unde crezi că există fericire în afară de ochii cuvintelor înghețate din sufletul meu care nu vor să recunoască regina inimii mele care arde cu dorințele acestei lumi?

115. Te rog lasă-mi moartea să devină sărutul liniştii mele.

116. Nu ştiu care este puterea iubirii dar înțeleg moartea viitorului.

117. Fără tine sunt pierdut printre clipele speranțelor care nu-şi mai regăsesc sensul.

118. Te rog înger din cerul viselor mele zboară cu gândurile mele spre eternitatea viselor tale.

119. Şi unde crezi că ar putea muri moartea vreodată?

120. Alături de mine vei rămâne, cerul iubirii inimii mele.

121. Care țărm nu îşi iubeşte valurile şi care iubire nu-şi are îngerii inimii sale?

122. Unde aş putea afla vreodată adevărul din vârtejul eternității privirii tale?

123. Fericirea fără paşii inimii tale este o cale ferată cu gări fantomă.

124. Ce-mi poate lipsi din surâsul tău în afară de moarte, fiindcă nu pot trăi fără tine?

125. Care clipă a morții poate exista atunci când exişti tu în inima mea?

126. Şi dacă ai fi eternă iar eu finit crezi că nu ai căuta întreaga ta eternitate moartea?

127. Adevărata maturitate constă în a privi lumea cu ochi de copil.

128. Vulturii existenței se hrănesc cu moartea cuvintelor din noi.

129. Ce limită poate să existe între orizonturile ce nu pot fi cuprinse de inimile gândurilor noastre?

130. Libertatea este esența desăvârşită numai prin moarte.

131. Urmele vieții se pierd în deşertul amintirilor care se vor eterne prin moarte.

132. Te cred iubire fiindcă prin Tine Dumnezeul care te-a creat, a devenit ființă în sufletul meu.

133. Au venit zorii luminii divine din iubirea noastră pentru totdeauna, până dincolo de moartea văzută astfel doar de viață.

134. Când privim eternitatea dăm viață morții.

135. Am să-ți scriu cu pana desprinsă din aripa iubirii noastre cât de mult te iubesc.

136. Care destin nu-şi are calea sa pe care nu se va mai reîntoarce niciodată?

137. Nu alerga de cămaşa rece a morții dacă nu vrei să rătăceşti prin frigul cuvintelor deşarte ale acestei lumi.

138. Suntem o cale care-şi caută mereu fericirea traversând ținuturile dure ale suferinței.

139. Cine ar putea uita vreodată cu adevărat suferința vieții fără de moarte? Şi totuşi de ce ne dorim viața de apoi?

140. Între mine şi iubire este un spațiu nedefinit de sfințenie care-L caută pe Dumnezeu.

141. Oare de ce a pus Dumnezeu fericirea în coşul suferinței?

142. Ar trebui să ne întrebăm câtă suferință se află în fericirea noastră?

143. Doar în mine pot fi cu adevărat departe de deşertăciunea acestei lumi.

144. Răsăritul înseamnă moarte pentru noapte şi renaştere pentru zi precum viața este moarte pentru moarte.

145. Întreaga înțelepciune a lumii constă în lipsa ei de sens.

146. Marile valori ale omenirii sunt personajele sau scena care-i alcătuiesc ospiciul.

147. Lumea e atât de nebună încât în propria ei nebunie nu realizează acest lucru.

148. Nebunia a ajuns valoare morală în lumea deşertăciunii vieții noastre.

149. Nebunia este exemplu de conduită al majorității acestei lumi.

150. Dacă ar realiza lumea, nebunia în care se zbate ar alege să moară.

151. Cel care aleargă spre adevărata fericire fuge spre suprema nebunie a lumii.

152. Fiecare îşi trăieşte propria singurătate înaintea Dumnezeului simțirii sale.

153. Nu există valuri care să nu fie doborâte de țărmurile speranțelor.

154. Cine se apleacă asupra furtunilor celor care-i vor ajutorul va înțelege şi zâmbetul unei flori.

155. Nu există inspirație fără Dumnezeu.

156. Marea revelație a acestei lumi constă în amintirea momentului necunoscut al morții.

157. Dacă viața nu şi-ar aminti moartea care pare să uite totul, nu ar exista.

158. Care învățătură recunoaşte că adevărul cunoscut de om este o iluzie iar filozofia care pretinde că spune adevărul este o minciună?

159. Adevărata învățătură este aceea care recunoaşte că nu există învățătură care să cunoască Adevărul Absolut.

160. Libertatea este relativitatea dată de adevărurile mincinoase ale Iluziei Vieții.

161. Cunoaşterea omului este aidoma aripii care nu a zburat niciodată pe aripile Adevărului Absolut.

162. Odată ce nu cunoaştem cu adevărat viața cum am reuşi să ştim ce este moartea?

163. Eternitatea este viața eternă a timpului care ne-a însuflețit cu sentimentele Dumnezeului din noi.

164. Cum nu există lacrimă fără Dumnezeul ei şi nici surâs fără Dumnezeul lui, tot astfel nu poate exista viață şi moarte fără Dumnezeu.

165. Nimicnicia este moneda roasă de vreme a deşertăciunii acestei lumi, ce pare un accident grav al Creatorului.

166. Marele păcat originar ar trebui să fie fericirea omenirii care şi-a găsit amorul etern în patul suferinței.

167. Atunci când vei realiza că depărtarea poate fi apropiere, viața, moarte, fericirea, suferință vei reuşi să înțelegi lacrimile lumii.

168. A iubi viața înseamnă a crede în ploaia fără de nori şi în orizonturile ce pot fi ținute în pumnii unui surâs.

169. Doar moartea poate învăța să moară în această viață!

170. Nu există singurătate fără vina mulțimii care o aclamă.

171. Care ar putea fi adevărul dinaintea minciunii?

172. Nebunia este adevărul uitat de minciuna perfecțiunii, care la rândul ei este minciuna perfectă a iluziei vieții.

173. Care spații pot deveni adevărate înaintea minciunii?

174. Existența este un moft al necunoscutului cunoașterii.

175. Care străin din tine ți-ar mai putea deveni vreodată părinte în afară de moarte?

176. Cât de nepăsători suntem față de viața care ne-a dat moartea ce ne înfioară?

177. Ce lăsăm în urma noastră decât acelaşi infinit care ne-a adus pe lumea finitului mort după libertatea de a deveni el însuşi un infinit al vieții?

178. De ce căutăm viața până şi dincolo de limita morții?

179. Viața este o mare învățătură a morții din sufletul ei.

180. Frumusețea a hrănit mereu teama de moarte.

181. Doar clipa eternă îşi pierde aripile, rămânând în moartea pe care o credem marele zbor.

182. Fericirea este unul din înțelesurile nebuniei vieții care uită moartea pe cerul sufletului ochilor tăi.

183. Ar mai exista suferință fără cunoaştere, dar fericire şi păcat, sacru şi profan?

184. Doar sfinții norilor suferinței pot crede în ploaia viselor fericirii care ne inundă viața clipelor noastre cu soarele speranței.

185. Ultima frontieră a libertății este moartea.

186. Fără libertate moartea ar deveni o banalitate.

187. Doar prin libertate moartea devine credibilă.

188. Nu există libertate care să nu sfârşească în propria ei moarte, la fel ca şi

viața care este un joc nebun al morții cu porția de libertate a vieții.

189. Fericirea este o porție de libertate digerată mai mult sau mai puțin de către destinul fiecăruia.

190. Libertatea devine deseori o corvoadă dacă este permisă şi obținută fără luptă.

191. Doar cel care va avea libertatea de a muri fără teamă va înțelege că sensul fericirii se desăvârşeşte prin moarte.

192. Prin viață Dumnezeu ne-a dat libertatea suferinței.

193. Ce anume ne-a învățat libertatea în această lume, decât că în final vom putea muri?

194. Prin libertate învățăm cât de mult ne mai lipseşte pentru a deveni fericiți.

195. Suntem liberi să sperăm, să iubim, să credem, dar niciodată nu vom fi liberi să ne împlinim viața prin moarte.

196. Libertatea este compromisul pe care-l face viața cu moartea prin destin.

197. Câte speranțe nu-şi pun zorii în frumusețea noii zile uitând adesea că doar apusurile vor şti destinul ei.

198. Cunoaşterea este libertatea de a conştientiza trecutul şi a spera în viitor.

199. Nu putem fi cu nimic mai fericiți dacă primim nemurirea iar noi rămânem cu păcatul prin care se identifică viața, transformându-l din păcat muritor într-unul nemuritor.

200. Cunoaşterea este un păcat dăruit de Dumnezeu acestei lumi, spre a spera la fericire, suferind.

201. Infernul este un rău necesar acestei lumi care aspiră spre fericire.

202. Dacă lumea nu şi-ar fi creat propriul ei infern ar fi devenit ea un infern.

203. Oare a trudit Dumnezeu măcar o singură zi pe acest pământ?

204. Aş înțelege viața dacă nu s-ar prostitua cu păcatul şi nu ar deveni sclava morții.

205. O viață în care nu ți-ar lipsi nimic sau le-ai avea pe toate ar deveni un infern perfect.

206. Fericirea este alchimia prin care poţi să îți menții pacea interioară.

207. Dincolo de armonia culorilor speranței se va afla întotdeauna întunericul realității.

208. Am plecat spre regăsirea amurgului spart în cioburi de amintiri ale iubirii noastre, însângerate cu pete de uitare.

209. Nu pot să cred în infinitul din inima ta fără să-L întreb pe Dumnezeu dacă păcatul şi moartea sunt un rău sau un bine pe cerul acestei lumi.

210. Răsăritul ochilor tăi a devenit soarele inimii mele.

211. Nu cred în fericirea care nu-şi înțelege propria suferință care i-a dat viață.

212. Cred că Dumnezeu ar da orice ca să poată uita această lume pe care a creat-o atât de greşit.

213. Care credinţă nu-şi are nemărginirea sa raportată la iubire, devenind religie?

214. Nu există fericire care să nu fi păcătuit vreodată.

215. Lumea este un mare bazar al suferinţei cu porţile magazinelor unde se mai găseşte câte o fărâmă de fericire, cel mai adesea închise.

216. Partea cea mai frumoasă a vieţii este că poţi spera în mântuirea păcatului de a exista.

217. Iubirea este un exerciţiu al păcatului acestei existenţe cu tine însuţi.

218. La masa fericirii preţurile sunt prea mari pentru noi oamenii.

219. Numai moartea poate înţelege cu adevărat păcatul originar care nu ne-a

întrebat dacă vrem sau nu să ne naştem în brațele lui.

220. Cel mai de preț dar al păcatului originar al acestei lumi este iubirea şi Dumnezeul regăsit prin ea.

221. Cum ar arăta Dumnezeu fără păcatul originar, oare ar mai putea fi iubire, oare noi am mai putea iubi?

222. Suntem o iluzie care se transformă în realitate simțind şi în eternitate, iubind.

223. Prietenia cu Dumnezeu este pacea cu tine însuți.

224. Sentimentul este vâltoarea unde Dumnezeul din noi îşi spală rufele propriei Sale firi.

225. Armonia lumii este libertatea ei de a suferi devenind fericită fiindcă poate alege

gradul de îndatorare cu durere pentru a deveni fericită.

226. A existat vreodată un Dumnezeu care să nu promită speranței din sufletele noastre nimic?

227. Doar cel care urcă muntele suferinței va reuşi să coboare panta fericirii până la poalele lui, privind cât de mult mai are de urcat pentru a fi iarăşi fericit.

228. Există o limită a progresului în lumea suferinței care îşi caută fericirea cel mai adesea în libertatea de a suferi?

229. Libertatea de a suferi este apogeul fericirii acestei lumi.

230. Morala este un tărâm prin care omul vrea să-L înțeleagă pe Dumnezeu mai aproape de el.

231. Nu irosi timpul Dumnezeului din tine ci lasă-L să iubească.

232. Ne-am născut în lumea unde orizontul păcii cu tine însuţi devine cel mai adesea o mare necunoscută la fel ca şi iubirea, adevărul absolut sau libertatea de a înțelege sensul adevărat al iluziei vieții noastre.

233. Oare care este părerea Lui Dumnezeu despre propria Sa creație care este lumea noastră odată ce trăim iluzia vieții sortită păcatului originar?

234. De ce clipele rod anii în căutare de noi înşine spre moarte.

235. Nu pot să cred în fericirea mântuirii fără să înțeleg adevărul absolut al păcatului originar.

236. Oare dacă am înțelege adevărul absolut L-am ierta pe Dumnezeu pentru toate relele acestei lumi imperfecte?

237. A trăi adevărul minciunii înseamnă să te numeşti om!

238. Oare ce altceva este adevărat decât adevărul minciunii acestei iluzii a vieții noastre față de adevărul absolut unic?

239. Nu poți înțelege viața căutând adevărul absolut pe care nu-l vei găsi niciodată fiind partea neînțeleasă a Dumnezeului pe care îl poţi cunoaşte doar prin iubire, care este unica imagine a adevărului absolut dată acestei lumi.

240. Dacă adevărata minciună a creației care este omul nu ar aspira spre adevăr ar mai exista sfinții?

241. Pocăința spiritului tău la picioarele trupului tău se numeşte pace cu tine însuți iar pocăința trupului în fața spiritului devine căutare a Dumnezeului din tine.

242. S-au deschis vreodată porțile ferecate ale fericirii fără ajutorul speranței?

243. Oricât de măreț ar fi Dumnezeu fără cunoaştere El nu ar exista pentru noi.

244. Dumnezeu este înainte de toate cunoaştere îmbrăcată în mantia iubirii.

245. Un Dumnezeu necunoscut este un Dumnezeu inexistent iar cum cunoaşterea are atât binele cât şi răul ei, păcatul originar era un rău necesar existenței iluziei vieții noastre.

246. O societate părăsită de Dumnezeu este o societate care se crede în culmea gloriei.

247. Care religie îl apropie pe om de Dumnezeu dezinteresat?

248. Ce interes avea Dumnezeu pentru a crea această lume imperfectă?

249. Lumea este o imperfecțiune perfectă a creației, imperfecțiune prin care Dumnezeu a devenit perfect.

250. Întreaga pace a Dumnezeului din noi nu şi-ar mai avea sensul dacă nu ar exista lupta cu viața.

251. Cu fiecare clipă de iubire îl redescoperim pe Dumnezeu dar să nu uităm că scopul clipelor este acela de a roade trupul anilor vieții noastre.

252. Adevărata eternitate a sufletelor noastre se află în clipa naşterii şi a morții, restul este iluzie.

253. Câte iluzii ajută inima să bată în deşertăciunea acestei lumi?

254. Viitorul este un trecut uitat pe moment de prezent.

255. Sabia cuvântului creației Lui Dumnezeu se numeşte destin.

256. Care vis nu-şi are realitatea lui şi viață moartea ei?

257. Visul devine realitate atunci când rămâi definitiv în el.

258. Lumea devine reală numai prin cunoaştere.

259. Prin cunoaştere fiecare om devine un demiurg.

260. Un Dumnezeu care nu cunoaşte nu există.

261. Deasupra cunoaşterii şi deasupra creaţiei, iată atributele de bază ale Lui Dumnezeu.

262. Un Dumnezeu înţeles şi iubit nu este neapărat şi un bun creator.

263. La esenţa perfecţiunii se ajunge prin iubire, dar a iubi perfecţiunea nu înseamnă că perfecţiunea trebuie la rândul ei să te iubească pe tine.

264. Cât de departe este Dumnezeu de cel care se doreşte un Dumnezeu.

265. Fericirea Lui Dumnezeu nu poate fi egală cu fericirea omului fiindcă cunoaşterea Lui Dumnezeu diferă de cea a omului.

266. Dumnezeu ar trebui să fie bun pentru noi doar în măsura în care cunoaşterea şi simțurile noastre coincid cu absolutul cunoaşterii şi simțirii Lui Dumnezeu.

267. Care val nu-şi va găsi țărmul său şi care suflet nu se va reîntoarce la Dumnezeu, trezindu-se din visul zbuciumat al acestei lumi?

268. Dumnezeul din noi este viața eternă din fiecare, căruia îi vorbim, ştiind că El este adevărata viață alături de care ne vom reîntregi în momentul morții.

269. Adevărata nebunie este să te simți singur şi dezolat în această lume, uitând de Dumnezeul sufletului tău, de absolutul eternității şi iubirii din El.

270. Marile şi adevăratele iubiri sunt înainte de toate marile lipsuri ale Dumnezeului fiecăruia întregite prin Dumnezeul celuilalt, fiindcă perfecțiunea Lui Dumnezeu constă în sublima Lui imperfecțiune.

271. Un Dumnezeu perfect este absolut de imperfect.

272. Dumnezeul din noi este Lumina Divină care ne dă viața pe care trebuie să o sfințim cu iubire.

273. A înțelege această lume înseamnă a-ți regăsi Lumina Divină a Dumnezeului din tine, care ți-a dat viața şi care nu te va lăsa niciodată singur.

274. În Dumnezeul din tine se află toți strămoşii tăi, care au iubit sau suferit pentru ca să existi tu prin deznodământul destinului Luminii Divine a vieții tale.

275. Marile iubiri sunt marile imperfecțiuni de care are nevoie Dumnezeul celor doi iubiți pentru a deveni perfecți.

276. Unde începe Dumnezeu se sfârşeşte orice logică.

277. Cum ar arăta o lume perfectă fără imperfecțiune, fără imprevizibil şi dezolant, fără urât şi rău, fără suferințe? Ar mai fi o lume care ar cunoaşte fericirea?

278. Fiecare ne dorim nemărginirea, suntem lacomi fără să înțelegem că râul are nevoie de maluri şi oceanul de țărmuri iar noi de limite.

279. Viața care nu-L înțelege pe Dumnezeul Luminii Divine din ea este un zbor cu aripi frânte indiferent de poziția socială sau avere.

280. Omul a creat societăți bolnave fiindcă a uitat de Dumnezeul Luminii Divine din el.

281. Fiecare om este sfânt fiind rezultatul generațiilor de strămoşi dar nu fiecare om îşi înțelege şi respectă sfințenia din el, devenind înstrăinat de sine.

282. Chiar dacă moartea este adevărata casă a Dumnezeului Luminii Divine din tine, nu tu eşti cel care trebuie să alegi clipa când se vor

deschide porțile ei. Lasă-te primit atunci când va decide Lumina Divină, fiind mai presus de tine.

283. Dacă omul nu ar avea un sens, nu ar exista.

284. Existența este sensul libertății de a cunoaşte limitele.

285. Iluzia este o realitate a momentului, pe când realitatea, o iluzie a eternității.

286. Întreaga mantie de vise ale lumii s-ar destrăma fără Dumnezeul Luminii Divine din noi.

287. Vor veni zorii când ne vom trezi din visul vieții şi vom realiza cât de mult am fi putut iubi dar nu am făcut-o niciodată îndeajuns.

288. Unica monedă a Dumnezeului Luminii Divine este iubirea.

289. Nu pot exista mai mulți dumnezei decât Unul singur cum nu pot exista mai multe

infinite, absoluturi sau eternități chiar dacă toate acestea se află în fiecare dintre noi.

290. Diferențele, diversitatea, unicitatea fiecăruia dintre noi constă în modul cum îl abordăm pe Dumnezeul Luminii Divine care devine unic pentru fiecare dintre noi şi un tot pentru lume în ansamblul ei.

291. Nebunia societăților omeneşti s-a declanşat atunci când omul s-a simțit însingurat, uitând de Dumnezeul Luminii Divine din el.

292. De ce oamenii uită de Dumnezeul Luminii Divine din ei, de ce s-au îndepărtat de Acesta, oare nu cu scopul de a fi mai uşor de controlați de către ocultele intereselor meschine?

293. Cine poate vindeca vreodată paranoia societăților omeneşti bolnave decât Dumnezeul Luminii Divine din fiecare om clădit pentru a deveni un templu al iubirii şi nicidecum o mlaştină a ierarhiei diabolice a unor interese meschine?

294. Istoria este o cădere continuă din brațele Lui Dumnezeu în mizeria societății.

295. Cerul inimii nu poate fi mințit niciodată.

296. Absurdul existenței a devenit dintr-o stare de spirit o necesitate în societatea noastră bolnavă.

297. Frumusețea este înainte de toate o slăbiciune a cugetului.

298. Ce poate fi destinul decât un târg obscen dintre viață şi moarte?

299. Cea mai mare realizare a omenirii este minciuna prin care ne credem învingători.

300. Nu poți distruge arta de dragul artei şi nici lumea iubind-o.

301. Valoarea în această lume este lipsa oricărei valori.

302. Nu toți oamenii sunt oameni dar toți sunt creați de Dumnezeu.

303. În fața nemuririi nimic nu poate fi nemuritor.

304. Lumea este exemplul viu al lipsei de talent a Lui Dumnezeu în ale creației.

305. Am înțeles moartea dar niciodată viața care o naşte.

306. Ce înseamnă elită a lumii față de universul cu mai mulți sori decât firele de nisip de pe toate plajele pământului?

307. Mereu mi-am imaginat omul ca fiind alcătuit din întreg universul în care se află, unde miliardele de sori sunt atomii care-l compun, planetele, diverse particule elementare,care au la rândul lor continente cu oceane şi mări, cu civilizații omeneşti, iar astfel am ajuns din nou la om.

308. Necunoscutul din noi este acea parte din Dumnezeu care se vrea înțeleasă.

309. Clipa unei zile va fi cu totul alta într-o altă zi.

310. Neputința este risipa Lui Dumnezeu pentru această lume.

311. Pocăința este a doua natură a omului, aceea de a fi supus lumii.

312. Fără lumina soarelui lumea ar născoci o altă lumină dacă-i este destinat să vadă.

313. Sfârşitul începe doar cu începutul, precum viața cu moartea.

314. Cine poate concepe umbra vieții fără lumina morții?

315. În zadar privim către infinit dacă nu credem în orizontul ce poate fi atins, în vântul ce poate fi cuprins cu brațele sau în nebunia de a fi liberi.

316. Infinitul este absolutul libertății.

317. Poţi să fii liber şi în cea mai tenebroasă celulă dacă sufletul tău înțelege esența libertății.

318. Nu există libertate adevărată în viață fără a şti cum să mori.

319. Panica este modul greşit de a-ți înțelege libertatea.

320. Învață mai întâi să zbori dacă vrei să devii stăpânul cerului.

321. Ce s-ar face timpul fără sângele scurs prin venele noastre care-l conştientizează astfel?

322. Conştiința determină lumea.

323. Libertatea este un rezultat al conştiinței care şi-a organizat propria ei lume.

324. Numai spațiul poate înțelege cu adevărat timpul în lumea deşertăciunii noastre.

325. Moartea este necunoscutul iar viața cunoscutul, pe când Dumnezeu este ambele.

326. În zadar alergi spre nemurirea vieții când aceasta o vei găsi numai în moarte.

327. Dăruieşte-ți clipele iubirii necunoscutului dacă vrei ca ele să devină eterne.

328. Pacea omului cu propriul sine este compromisul între cunoscutul vieții şi necunoscutul morții, lăsat în voia Lui Dumnezeu.

329. Nu există eternitate fără cunoaştere, de aceea moartea ne va fi cunoscută dacă există ca o prelungire a vieții. Dacă nu ne va fi cunoscută, moartea nu există!

330. Frumusețea, fericirea, împlinirea sunt treptele cele mai de sus ale libertății.

331. A înțelege cu adevărat lumea nu înseamnă şi a o cunoaşte, fiindcă în

înțelegere intră foarte multă simțire, iar simțurile au fiecare propriile lor lumi.

332. Dacă am simți altfel lumea aceasta ar fi diferită chiar dacă în realitate nu ar fi cu nimic mai schimbată față de lumea existentă dinainte de a avea simțurile schimbate.

333. Viața este o expresie a conştiinței propriului nostru sine pe când moartea o impresie a lui.

334. Dovada existenței se află în moarte.

335. Numai flăcările iadului pot da adevărata valoare raiului.

336. O pace care nu se termină cu un război devine ea însăşi un război interminabil.

337. Nu fericirea este adevăratul sens al acestei lumi ci suferința necesară pentru a deveni fericiți.

338. Destinul omenirii constă în dozarea deşertăciunii care trebuie să o hrănească.

339. Liniştea este un mod admirabil de a şti cât de tare devine strigătul de neputință al acestei lumi.

340. Împlinirea vieții constă în speranță de aceea este bine să-ți doreşti vârful dar niciodată să ajungi pe el.

341. Nu există moarte decât în măsura în care trăieşti.

342. Libertatea este o cerință a fericirii.

343. Care speranță nu-şi are propriile ei dorințe?

344. Limita dintre mulțumire şi nemulțumire depinde de modul cum privim infernul.

345. Între spațiu şi timp ar fi trebuit să mai existe iubirea ca o a treia dimensiune.

346. Singurătatea este inima timpului.

347. Un spațiu fără de timp ar fi ca o moarte fără viață.

348. Bogăția este speranța fericirii pentru cei care nu înțeleg moartea.

349. Bogăția morții este sărăcia vieții.

350. Între viață şi moarte nu poate exista niciodată o altă cale.

351. Prietenia este un artificiu al vanității pentru cel născut a fi lider.

352. Vanitatea este cauza pentru care viața a pierdut definitiv în fața morții.

353. Toate femeile pot fi perfecte pentru imperfecțiunile bărbaților şi invers.

354. Sărăcia este o limită a libertății de sine.

355. Umilința este o armă a vanității.

356. Demnitatea nu va fi niciodată demnă de noi până nu vom respira iubirea Cuvântului din care a creat Dumnezeu lumea.

357. Demnitatea este o pace al cărei război se duce zilnic.

358. Decepția este armura prin care moartea se păzeşte de viață.

359. Nu există revelație dar nici decepție mai mare pentru viață decât să-şi înțeleagă propria ei moarte.

360. Soarele ar fi trebuit să devină zeul suprem al acestei lumi întunecate de necesitatea crucii.

361. Împrumutul este unealta prin care putem fi mai buni decât noi înşine dar şi mult mai odioşi.

362. Societatea este rezultatul modului în care ne împrumutăm unii pe alții.

363. Fără intuiție lumea ar deveni lipsită de iubire.

364. Intuiția separă binele de rău şi frumosul de urât într-o lume unde cunoaştem doar Iluzia Vieții.

365. Luciditatea ar trebui să fie esența înțeleasă a cuvântului în lumea iluziei.

366. Luciditatea nu înseamnă cunoaştere ci detaşare de iluzie.

367. Decepția ne ajută să-L înțelegem pe Dumnezeu uneori în toată splendoarea Sa.

368. Decepția este un dar făcut naturii umane de suferință spre a putea simți într-o zi fericirea.

369. Fără decepție, iubirea ar deveni o noțiune sordidă şi lipsită de trăire.

370. Cred că Dumnezeu a fost într-o decepție profundă atunci când a creat această lume.

371. Cine ar mai reuşi vreodată să vindece depresia profundă a societății dacă nu iubirea?

372. Depresia este sângele societății otrăvit de vanitate.

373. Lumea este o satiră plină de invective care lovesc crunt viața.

374. Ispita este un dor al vanității.

375. Fără ispită ar mai exista Dumnezeu?

376. Prin ispită omul a devenit adevăr.

377. Doar alături de ispită viața poate deveni câteodată fericită.

378. Am putea concepe iubirea fără ispită?

379. Ispita nu are nevoie de iubire pe când iubirea da, precum cel mai mare beneficiar al Diavolului este Dumnezeu.

380. Ispita este motorul omenirii dar care poluează prea mult.

381. Abstinența a devenit o onoare pentru sfințenie doar fiindcă Dumnezeu era abstinent nefiind căsătorit?

382. Abstinența a creat religii.

383. Faima este o descărcare a absurdului.

384. Modestia este o calitate prost înțeleasă a vanității şi prostiei.

385. Oare Dumnezeu este modest dacă suferim mai mult decât suntem fericiți?

386. Modestia este nasturele care încheie cămaşa suferinței.

387. Există Diavol lipsit de bogăție sau Dumnezeu sărac?

388. Mântuirea este o relicvă a bogăției sufleteşti dar şi trupeşti, de care ne-am lepădat cândva.

389. Prin suspiciune lumea a devenit un experiment trist al luptei vieții.

390. Fără suspiciune am mai fi devenit la fel de bogați sau săraci?

391. Îndrăzneala este natura prin care Dumnezeu ne iubeşte şi crede în noi.

392. Cel care nu îndrăzneşte, îşi pângăreşte propria viață.

393. Viața este târfa Lui Dumnezeu.

. Alongside the famous Wisdom Collection, considered by experts one of the most important works of the century, which contains a total of 7012 aphorisms, in his six volumes, Anthology of Wisdom contains another five volumes, including Wisdom Collection: The Sin, Vanity,Paradiso and Inferno,Contemplation and Illumination. .Romanian academician Gheorghe Vladutescu, University Professor,D.Phil., philosopher, one of the biggest romanian celebrity in the philosophy of culture and humanism believes about sapiential works of Sorin Cerin in Wisdom Collection:" Sapiential literature has a history perhaps as old writing itself. Not only in the Middle Ancient, but in ancient Greece "wise men" were chosen as apoftegmatic (sententiar) constitute, easily memorable, to do, which is traditionally called the ancient Greeks, Paideia, education of the soul for one's training.And in Romanian culture is rich tradition.Mr.Sorin Cerin is part of it doing a remarkable work of all. Quotes - focuses his reflections of life and cultural experience and its overflow the shares of others. All those who will open this book of teaching, like any good book, it will

reward them by participation in wisdom, good thought of reading them.